

Езика на птичките

Руска народна приказка

Жевеял в един град търговец със жена си. Имали те едно момченце умно и разумно. Еднаж те тримата обядвали. Над масата висел кафез, а в него имало едно славейче. Славейчето пяло тъй хубаво, че търговеца не можал да се стърпи и казал:

— Да има кой да ми каже що пее славея и каква съдба ми предвещава, още сега бих му дал половината си имот, а след смъртта си бих му оставил целия.

Момчето, което било шест години, погледнало втренчено татко си, след това майка си и казало:

— Аз зная що пее славея, но не смея да го кажа.

— Кажи, — настоявали татко му и майка му и момчето със сълзи на очи прошепнало:

— Славейчето предвещава, че ще дойде време, когато вие двамата ще ми слугувате. Татко ще ми полива да се мия, а мама ще държи кърпата, додето се омия.

Тия думи наскърбили много търговеца и жена му и те решили да се отърват от детето си. Направили малка лодка и в една тъмна нощ сложили в нея заспадното момче. След това пуснали лодката в морето. В това време славейчето изхвържало из кафеза, прилетяло на лодката и кацнал на рамото на детето.

Плувала лодката по морето, ден два. На третия ден срещнала един кораб. Капитана на кораба, като видял момчето, съжалил го и го взел при себе си. Разпитал го за всичко и понеже нямал деца взел го за свой син.

На другия ден момчето казало на новия си баща:

— Славейчето пее, че ще се яви буря, ще счупи мачтите на кораба, ще скъса платната: добре е да спрем в някое пристанище,

Капитана не послушал. Но появила се буря, счупила мачтите, скъсала платната.

Нямало що да се прави; поставили нови мачти, позакърпили платната и продължили пътя си. Момчето пак казва: